

Publicerad 2008-11-13 13:27 av the wall

Spring i benen

Jag orkar inte springa längre, jag ser ner på mina fötter.

Jag orkar inte se världen omkring mig, är det bara jag som släppt mina drömmar.

Som inte letar eller söker längre, som ser mitt förvridna ansikte.

Som inte orkar simma iland, som sjunker livlös till botten av det svarta havet.

Är det bara jag som aldrig känner, som är mosad av kraften som inte finns.

Är det bara jag som inte sliter i mitt anletes svett . Är det bara jag som tappat världen, som tappat att livet är för kort för att sörja.

Är det verkligen bara jag som inte orkar.

Är det verkligen jag som släpper allt.

Det är i mig maskarna kryper, det är i mig de vrider sig och äter. Det är i mitten av mig själv som ingenting längre lever, som inte orkar kräkas upp dem igen.

Det är jag som aldrig kan vara god nog till familjen, de gråa slipade människorna som väntar på storhet, på framgång. Är det verkligen de som ser mig vrida mig i smärta, är det verkligen ni som vänder bort era huvuden ifrån mig.

Är det bara jag som gråter varje natt.

Som inte ser något när jag somnar, som faller tillbaka tyngdlöst in i den djupa sömnen och som inte längre längtar efter att få vakna. Är det verkligen du som ligger vaken och lyssnar, är det verkligen du som inte längre orkar krama om mig.

Vad är det egentligen jag har försökt att uppnå med mig själv, varför kan de inte låta mig vara en människa.

Jag vill sluta springa nu, jag vill sluta tävla jag vill sluta älta. Inget i mig säger att jag duger.

Jag vill släppa din hand och vandra in i dimman, jag har aldrig varit så ensam, aldrig så liten som nu.

Jag är delaktig i en sönderskuren människa som förlorat

~~Jag andas en gång till, jag ser mina blödande fötter, de orkar inte gå längre.~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren the wall med Poeter.se id #13353 innehar upphovsrätten